

Arrest

nr. 111 809 van 11 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. GUTIERREZ DIAZ en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart het Russische staatsburgerschap te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent geboren in Grozny (Tsjetsjenië) en woont in Goity. U bent de zus van S.S. (...).

In 2008 huwt u religieus met M.A. en trekt u bij hem in. Af en toe komen vrienden van uw man op bezoek en blijven soms zelfs overnachten.

Als u op 27 december 2012 op uw werk bent, krijgt u van uw buurvrouw telefoon met de melding dat uw man van thuis is meegenomen na een huiszoeking. Ondanks pogingen van uw schoonfamilie komen jullie niet te weten waar hij is.

Op 2 januari 2013 komt er voor u een convocatie toe waarmee u zich moet melden bij de ROVD van het Urus-Martan district op 4 januari 2013. Tijdens uw ondervraging krijgt u vragen over uw man en vraagt

men u personen te herkennen op foto's. Op één van de foto's herkent u iemand die bij jullie overnacht heeft. De ondervraging duurt een half uur.

Op 10 of 11 januari 2013 wordt u opgebeld door een man die u vraagt of uw man thuis iets heeft achtergelaten met de bedoeling om dat door te geven aan iemand. U zegt van niet.

Twee weken later wordt u nogmaals opgebeld. Men vraagt om naar buiten te komen omdat ze nieuws hadden over uw man. U vertrouwt het niet (twee van uw vriendinnen waren vroeger al na een gelijkaardige telefoon spoorloos verdwenen) en belt uw broer I. op. Hij komt u halen en brengt u naar uw ouderlijk huis in Goity. Daar wordt beslist dat u maar beter kan vertrekken uit het land. U geeft uw internationaal paspoort aan uw broer die voor u een visum wil regelen.

Uiteindelijk verlaat u Tsjetsjenië op 29 januari 2013. In Grozny neemt u de bus waarmee u de hele weg naar België aflegt. U vermoedt dat de chauffeur uw internationaal paspoort bijhoudt onderweg. Bij controles onderweg krijgt u weliswaar geen persoonlijke controle. Drie dagen na uw vertrek komt u in België aan waar u op 4 februari 2013 een asielaanvraag indient.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele interne Russische paspoort en uw pensioenverzekeringskaart.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uit uw land vertrokken bent uit vrees voor de ordediensten; bij een eventuele terugkeer naar uw land vreest u spoorloos te zullen verdwijnen (CGVS p. 7). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u er niet in slaagt uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u slechts vage informatie kan verschaffen met betrekking tot de **identiteit van uw vervolgers**.

U verklaart dat u bij een terugkeer naar uw land spoorloos zal verdwijnen.

Als u gevraagd wordt wie daarvoor verantwoordelijk zou zijn, antwoordt u dat gevallen als de uwe niet zeldzaam zijn in uw land. U verklaart ook niet te weten voor wie of wat u concreet op de vlucht bent; hierover zegt u 'misschien zijn het autoriteiten. Het volk spreekt over ordediensten'.

Daarop wordt u nogmaals gevraagd of u wel degelijk op de vlucht bent voor de autoriteiten van uw land, waarop u verklaart 'waarschijnlijk wel omdat het zo chaotisch is bij ons in de republiek'.

Op de vraag of er dan specifieke instanties zijn in uw land die u vreest, antwoordt u dat u de instanties vreest die aan de macht zijn. Welke dat dan zijn kan u niet duidelijk aangeven ('ze zetten de schuld van zich af'). Als deze laatste vraag herhaald wordt, verklaart u 'ik weet het niet. Ze zijn allemaal Kadyrovtsi' (CGVS p. 7).

Later verklaart u nog dat uw man werd meegenomen door 'mannen in uniform' en dat u nog tweemaal werd opgebeld door een onbekend nummer (u weet dus niet wie u opbelde) (CGVS p. 7 & p. 10). Echter, dergelijke vage verklaringen aangaande uw vervolgers, wat toch de kern van uw asielrelaas betreft, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Van een asielzoeker met een gegronde vrees voor vervolging mag immers worden verwacht dat ze coherente en volledige verklaringen aflegt en dat ze op zijn minst nauwkeuriger kan aangeven wie haar vervolgers zijn die de aanleiding vormen van haar vlucht uit haar land van herkomst, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Dat u moeite blijkt te hebben om concreet te antwoorden op de vra(a)g(en) door wie u vervolgd wordt, is bijgevolg weinig aannemelijk. U vermeldde weliswaar de ROVD van het Urus-Martani district door wie

u op 2 januari 2013 zou opgeroepen geweest zijn (CGVS p. 8), maar het Commissariaat-generaal heeft gegronde redenen om te twifelen aan uw verklaringen hieromtrent (zie onder).

U verklaart dat u op 2 januari 2013 aan de hand van een convocatie werd **opgeroepen door de ROVD van het Urus-Martan district**. Twee dagen later ging u zich melden en kreeg u vragen over uw man en toonde men u foto's (CGVS p. 8-9).

Als dit effectief zo gebeurd is, vindt het Commissariaat-generaal het opvallend dat u van deze convocatie – nochtans hét tastbare bewijs van uw problemen – geen enkel begin van bewijs voorlegt.

U verklaart dat u ze meenam naar de rechercheur waar u zich moest melden, dat u denkt dat uw broer ze achteraf terug meenam maar dat u ze zelf niet meegenomen heeft naar België.

Als u gevraagd wordt waar de convocatie nu is, verklaart u 'waarschijnlijk thuis bij mijn broer. Misschien is het weggegooid. Ik weet het niet' (CGVS p. 8).

Deze verklaringen zijn echter weinig overtuigend gezien het toch wel grote belang van dit stuk in uw asielrelaas.

Ook over de manier waarop deze convocatie volgens u werd afgeleverd kunnen de wenkbrauwen gefronst worden.

U verklaart dat er geen speciale postbodes zijn die dat rondbrengen en dat een buurjongetje van acht jaar dit bij u thuis kwam brengen.

Het Commissariaat-generaal vindt dit echter weinig aannemelijk en stelt zich de vraag hoe het komt dat een achtjarig jongetje een dergelijk belangrijk overheidsdocument zou afleveren bij een burger thuis.

Het antwoord op deze vraag weet u zelf ook niet (CGVS p. 8).

U verklaart dat u tijdens uw ondervraging foto's werden getoond waarop u één man herkende: uw man zou hem in augustus 2012 meegebracht hebben naar huis en hij zou blijven slapen zijn. Wat zijn naam is weet u echter niet – u heeft dat later ook niet geprobeerd na te gaan 'omdat u er niet aan dacht' (CGVS p. 9-10).

Dat u er niet aan zou denken om hier meer over te weten te komen, vindt het Commissariaat-generaal weinig aannemelijk; de persoon op de foto speelde immers blijkbaar een cruciale rol voor u en uw man in de ogen van de autoriteiten (met wie jullie zelf ook problemen kregen).

U verklaart ook dat u sinds uw huwelijk te weten kwam dat uw man vrienden had die bij het verzet waren (CGVS p. 10).

Als u gevraagd wordt hoe u dat te weten bent gekomen, verwijst u naar twee vrienden van uw man die in 2009 verdwenen waren en dood werden teruggevonden; zo zou u weten dat ze tegen Kadyrov waren.

Het Commissariaat-generaal vraagt zich niet alleen af hoe u op die manier zou kunnen weten dat ze tegen de president waren, het vindt het ook opvallend dat u enkel hun voornamen kent (M. en K.) en niet hun familienamen; nochtans waren ze afkomstig uit uw dorp en was één van hen getrouwd met iemand die niet ver van u woonde en die u kent van op school (I.I.) (CGVS p. 11-12).

U verklaart niets te weten over de verzetsactiviteiten van die twee vrienden van uw man en geen weet te hebben van eventuele verzetsactiviteiten van uw man.

Het CGVS vindt het in deze opmerkelijk dat u niet geprobeerd heeft hier meer over te weten te komen ('nee. Ik heb er zelfs niet aan gedacht', CGVS p. 12) als uw man – over wie u zou weten dat hij rebellen onder zijn vrienden zou hebben – hierdoor zou zijn meegenomen en ook u zelf problemen zou gekregen hebben.

Rekening houdend met bovenstaande elementen wordt de geloofwaardigheid van uw oproeping door de ROVD van Urus-Martan ernstig in diskrediet gebracht.

Verder legt u een aantal weinig **aannemelijke verklaringen af over de feiten** die zouden voorgevallen zijn.

Zo verklaart u dat uw broer te weten kwam dat uw man tijdens de huiszoeking was meegenomen door militairen, maar hoe hij dat wist weet u niet; u heeft het hem zelfs niet gevraagd (CGVS p. 7-8).

U verklaart ook dat uw schoonouders en kennissen heel vaak naar de ROVD van Urus-Martan gingen ('bijna elke dag') om te informeren naar uw man; daar werden ze echter steeds wandelen gestuurd.

Als u gevraagd wordt of ze behalve bij deze ROVD van Urus-Martan nog op andere manieren geprobeerd hebben informatie over uw man te verkrijgen, verklaart u 'dat weet ik niet. Overal waar het mogelijk was hebben ze gevraagd' – waar ze dan allemaal geweest zijn op zoek naar nieuws over uw man weet u echter niet (CGVS p. 10-11).

Later herhaalt u nogmaals dat uw schoonouders verschillende keren naar ergens geweest zijn in verband met de verdwijning van uw man, maar wie ze daartoe spraken, waar ze precies gingen en hoe dat verlopen is, weet u klaarblijkelijk niet (CGVS p. 12).

Het Commissariaat-generaal vindt het echter weinig aannemelijk dat u van de hierboven opgesomde zaken zo weinig op de hoogte bent. Als de verdwijning van uw man dé start was van uw eigen problemen, kan verwacht worden dat u beter weet wat uw schoonfamilie gedaan heeft om informatie

over uw man te verkrijgen; te meer als u verklaart dat u van deze pogingen op de hoogte wordt gehouden door uw eigen ouders met wie u nu nog contact heeft (CGVS p. 3 & p. 12).

Dit is hier echter niet het geval, wat afbreuk doet aan de aannemelijkheid van uw asielrelaas.

Ten slotte, wat betreft uw identiteitsdocumenten en uw reisroute, verklaart u dat u uw internationaal paspoort kort voor uw vertrek (op 22 januari 2013) aan uw broer heeft gegeven omdat hij uw reis en visum zou regelen. Uw paspoort heeft u sindsdien niet meer teruggezien of teruggekregen. U verklaart dat uw paspoort voor een bepaalde periode 'bij hen' moest blijven (wie deze personen zijn weet u niet); u heeft geen enkel idee wie uw paspoort nu heeft.

Hoewel u verklaart dat er een visum voor u moest geregeld worden, weet u niet wat er met uw paspoort zou gebeurd zijn nadat u het had afgegeven aan uw broer. Of en welk visum er dan voor u geregeld zou zijn, weet u echter niet.

U reisde met de bus van uw land naar België en u vermoedt dat uw paspoort onderweg bijgehouden werd door de chauffeur (u weet het niet zeker). Bij de grensposten tussen Oekraïne en Polen werden de paspoorten in de bus verzameld door een douanier; u denkt dat het uwe er ook tussen zat. U kreeg weliswaar geen persoonlijke identiteitscontrole aan deze grensovergang (CGVS p. 5-7).

Deze verklaringen zijn weinig geloofwaardig.

Als u uw paspoort aan uw broer toevertrouwde om de voor u uiterst belangrijke vlucht uit uw land te regelen, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u weet wat er met dit document (hét internationaal reisdocument bij uitstek) precies gebeurd is, welk visum daarin zou zijn geplaatst en of dat onderweg effectief gebruikt is geweest.

Bovendien, als de bus aan de Oekraïens-Poolse grens gecontroleerd werd (waarbij ook uw paspoort werd ingezameld zoals u vermoedt maar opvallend genoeg niet zeker weet), is het weinig geloofwaardig dat u daarbij geen persoonlijke identiteitscontrole kreeg.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt immers dat personen die per auto of per bus reizen aan de Poolse grens wel persoonlijk gecontroleerd worden.

Uw verklaringen op het CGVS dat u niet op de hoogte zou zijn van wat er met uw paspoort zou gebeurd zijn, of daar een visum in stond en of het al dan niet gebruikt en bijgehouden werd door de chauffeur onderweg, worden nog ongeloofwaardiger als deze vergeleken worden met uw uitspraken hieromtrent op de Dienst Vreemdelingenzaken. Daar verklaarde u immers dat u wel degelijk met uw eigen internationaal paspoort en visum reisde en dat u uw paspoort zelf heeft afgegeven aan de chauffeur (DVZ verklaring 8.02.2013 p. 7 vraag 35).

Als u hiermee geconfronteerd wordt, ontkent u uw uitspraken gewoon (CGVS p. 7).

Echter, het louter ontkennen van één van beide incoherente versies van de feiten vormt nooit een afdoende verklaring voor de aangehaalde anomalie.

Bovenstaande elementen doen het vermoeden rijzen dat u (informatie over) uw internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld het door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Hierdoor wordt uw algemene geloofwaardigheid verder aangetast.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst de Russische Federatie.

De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan.

Uw interne Russische paspoort bevat immers louter persoonsgegevens die hier niet betwist worden. Hetzelfde geldt voor uw pensioenverzekeringskaart, waarvan tijdens uw gehoor op 5 april 2013 geen kopie werd gemaakt.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig

geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient vermeld te worden dat in hoofde van uw zus S.S. (O.V. 5.978.709) en haar dochter M.S. (O.V. 5.978.709) – over wie u verklaarde dat haar asielaanvraag niets te maken heeft met de redenen waarom u uw land verlaten heeft (CGVS p. 3) – door het Commissariaat-generaal overgegaan werd tot de erkenning van hoedanigheid van vluchteling op 30 oktober 2007.

Deze beslissing heeft echter geen invloed op de uwe; iedere asielaanvraag wordt immers op zijn individuele merites beoordeeld en de ondertussen gewijzigde situatie in Tsjetsjenië (2006 t.o.v. 2013) heeft het Commissariaat-generaal genoopt tot een andere aanpak in de appreciatie van de asielaanvragen uit deze regio.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 5 juni 2013 aan dat zij haar vervolgers (zie p. 2) “met verscheidene termen” noemt, zijnde “autoriteiten, ordediensten, Kadyrovtsi”, en dat “alle die termen verwijzen naar hetzelfde begrip: de Staat” (sic). Zij benadrukt dat de vervolger, volgens artikel 48/5, a) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de Staat kan zijn.

Zij legt uit dat Kadyrov “alle rebellen die tegen de regime staan” (sic) vervolgt en dat de Staat om zijn doel te bereiken “alle ordediensten mogelijk, zelf militias” (sic) gebruikt. Zij verwijst dienaangaande naar een artikel van “La Libre Belgique” van 11 april 2013 en stelt dat de beslissing van de commissaris-generaal deze problemen “herkent” (sic).

Volgens verzoekster is het moeilijk om (zie p. 3) “te indentificeren” (sic) wie voor Kadyrov werkt; zij wijst op haar verklaringen dat het “zo chaotisch is bij ons in de republiek”.

Zij stelt dat zij (zie p. 3) “werd voor een ondervraging roepen en werd, beide als gevolg van haar echtgenoot” (sic) en dat zij niet op grond van haar Tsjetsjeense origine een asielaanvraag heeft ingediend, maar wel omwille van het feit dat haar man bezoek kreeg van mensen die rebellen waren en de autoriteiten dachten dat hij met de rebellen samenwerkte.

Volgens verzoekster hoeft haar vrees (zie p. 3) “niet een persoonlijke ervaring zijn” (sic).

Zij stelt dat (zie p. 3) : “In de feiten, verklaarde Mevrouw Larisa SAITOVA ook dat ze niet had vertrouwd in de telefoon gesprek waarin men vroeg om naar buiten te komen omdat ze nieuws hadden over haar echtgenoot. Twee van haar vriendinnen waren vroeger al na een gelijkaardige telefoon spoorloos verdwenen” (sic) ; zij besluit : “De vervolger is geïdentificeerd door verzoekster en de motieven van de vervolgingen zijn duidelijk” (sic).

Aangaande de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, voert verzoekster aan dat (zie p. 4) er in Tsjetsjenië “bestaat er nog steeds een binnenland gewapend conflict tussen Tsjetsjeense ordediensten en militias” (sic), waarvoor zij verwijst naar een artikel van december 2007, “Derrière les façades...la Tchétchéénie, dans quel état?”. Zij stelt dat er in haar land van herkomst nog verscheidene mensenrechtenschendingen tegen burgers voorkomen, wat erkend wordt in de beslissing.

Volgens verzoekster is gezien haar echtgenoot vermist is en nog vele personen vermist zijn, (zie p. 4) “kunnen we niet zeggen dat er niet een burger oolog bestaat in de Republiek van Tsjetsjenië en dan is er geen risico dat de verzokster slachtoffer van ernstige schade zal zijn” (sic).

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een krantenartikel “Kadyrov appelle les journalistes...à le critiquer” van 11 april 2013 en een tekst “Derrière les façades... la Tchétchéénie, dans quel état?” van december 2007.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster.

Er wordt vastgesteld dat haar relaas immers gekenmerkt wordt door een algehele vaagheid en door een onaannemelijk gebrek aan kennis omtrent wezenlijke elementen. Ook haar verklaringen omtrent haar reisweg en -documenten zijn niet aannemelijk.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster onaannemelijk vaag blijft over de identiteit van haar vervolgers.

Verzoekster verklaarde dat zij bij een terugkeer naar haar land spoorloos zal verdwijnen. Op de vraag (zie het verhoorverslag van 5 april 2013, p. 7) wie dit zou veroorzaken, antwoordde zij niet te weten voor wie of wat zij concreet op de vlucht is (*"misschien zijn het autoriteiten. Het volk spreekt over ordediensten"*).

Gevraagd of zij wel degelijk op de vlucht is voor de autoriteiten van haar land, verklaarde zij: *"waarschijnlijk wel omdat het zo chaotisch is bij ons in de republiek"*.

Op de vraag of er dan specifieke instanties zijn in haar land die zij vreest, antwoordde zij vaagweg dat zij de instanties vreest die aan de macht zijn, maar welke dat dan zijn kan zij niet duidelijk aangeven.

In haar verzoekschrift voert verzoekster aan dat zij haar vervolgers *"met verscheidene termen"* noemt, zijnde *"autoriteiten, ordediensten, Kadyrovts"*, en dat *"alle die termen verwijzen naar hetzelfde begrip: de Staat"* (sic). Zij legt uit dat Kadyrov *"alle rebellen die tegen de regime staan"* (sic) vervolgt en dat hij om zijn doel te bereiken *"alle ordediensten mogelijk, zelf milities"* (sic) gebruikt. Zij verwijst dienaangaande naar een artikel van *"La Libre Belgique"* van 11 april 2013 en stelt dat de bestreden

beslissing deze problemen “herkent” (sic). Volgens verzoekster is het moeilijk om “te identificeren” (sic) wie voor Kadyrov werkt.

Deze beweringen -voor zover ze al verstaanbaar zijn, gelet op de talrijke grammaticale en spelfouten- doen echter geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster meermaals gevraagd werd naar de identiteit van haar vervolgers en zij telkens op uiterst vage en/of ontwijkende wijze antwoordde.

Van verzoekster kan echter verwacht worden dat ze minstens nauwkeuriger kan aangeven wie haar vervolgers zijn waarvoor zij op de vlucht is, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees of een risico op gevaar.

Ook over de oproeping waarin zij op 2 januari 2013 werd opgeroepen door de ROVD van het Urus-Martani district, zijn verzoeksters verklaringen geheel onaannemelijk.

Zo legde verzoekster deze convocaties -nochtans hét tastbare bewijs van haar voorgehouden problemen- niet bij. Verzoekster verklaarde daarenboven dat zij de convocaties meenam naar de rechercheur waar zij zich moest melden en dat zij denkt dat haar broer de convocaties achteraf terug meenam; zij verklaart de oproeping niet meegenomen te hebben naar België. Gevraagd waar de convocaties nu is, antwoordde verzoekster “*waarschijnlijk thuis bij mijn broer. Misschien is het weggegooid. Ik weet het niet*” (zie het verhoorverslag, p. 8).

Ook de manier waarop deze convocaties zou zijn afgeleverd is ongeloofwaardig; verzoekster verklaarde dat een buurjonge van acht jaar die bij haar thuis kwam brengen.

Waarom een achtjarig jongetje een dergelijk belangrijk overheidsdocument zou gaan afleveren bij een burger thuis, weet verzoekster niet (zie het verhoorverslag, p. 8).

Verder verklaarde verzoekster dat haar tijdens de ondervraging bij de ROVD foto's werden getoond waarop zij één man herkende -haar man zou hem in augustus 2012 meegebracht hebben naar huis en hij zou blijven slapen zijn-, waarvan zij evenwel de naam niet kende, noch dit achteraf proberen te weten te komen hebben (zie het verhoorverslag, p. 9, 10).

Ook wat betreft de oorzaak van haar problemen heeft verzoekster slechts een vage kennis.

Zij verklaarde dat zij slechts na haar huwelijk te weten kwam dat haar man vrienden had die bij het verzet waren (zie het verhoorverslag, p. 10). Gevraagd hoe zij dat te weten was gekomen, verwijst zij naar twee vrienden van haar man die in 2009 verdwenen waren en nadien dood werden teruggevonden. Verzoekster kende enkel hun voornamen -M. en K.- en niet hun familienamen, terwijl ze afkomstig waren uit haar dorp en één van hen getrouwd was met iemand die niet ver van haar woonde en die zij kende van op school (zie het verhoorverslag, p. 11,12).

Verder verklaarde verzoekster niets te weten over de verzetsactiviteiten van die twee vrienden en evenmin weet te hebben van eventuele verzetsactiviteiten van haar man. Verzoekster heeft bovendien niet geprobeerd hierover meer te weten te komen (“*Ik heb er zelfs niet aan gedacht*”; zie het verhoorverslag, p. 12).

Verzoekster blijkt tevens op een onaannemelijke wijze ongeïnteresseerd in de verdwijning van haar echtgenoot, nochtans hét begin van haar problemen.

Zo verklaart zij dat haar broer te weten kwam dat haar man tijdens de huiszoeking was meegenomen door militairen, maar hoe hij dat wist, weet verzoekster dan niet; zij heeft het hem evenmin gevraagd (zie het verhoorverslag, p. 7, 8).

Verzoekster verklaarde dat haar schoonouders en kennissen heel vaak naar de ROVD van Urus-Martani gingen (“*bijna elke dag*”) om te informeren naar haar man; gevraagd of ze, behalve bij de ROVD van Urus-Martani, nog op andere manieren geprobeerd hebben informatie over hem te verkrijgen, verklaarde verzoekster: “*dat weet ik niet. Overal waar het mogelijk was hebben ze gevraagd*”. Op de vraag waar ze naar nieuws zochten over haar man, moest verzoekster het antwoord echter schuldig blijven (zie het verhoorverslag, p. 10, 11).

Later herhaalde verzoekster dat haar schoonouders verschillende keren nasporing deden omtrent de verdwijning van haar man, maar naar waar ze precies gingen, met wie ze daartoe spraken en hoe dat verlopen is, weet zij niet (zie het verhoorverslag, p. 12).

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

De Raad wijst er ook op dat van een asielzoeker tevens kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen, gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoekster kan redelijkerwijs

worden verwacht dat zij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van haar persoonlijke problemen en met betrekking tot de essentiële elementen van haar asielrelaas waarvan zij geen kennis heeft.

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoekster toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Verzoeksters algehele onwetendheid, haar vage en onaannemelijke verklaringen, alsook haar nalatige handelingen om zich (beter) te informeren, wijzen op een gebrek aan interesse en keren zich tegen de geloofwaardigheid van haar relaas.

De Raad is verder van mening dat verzoeksters verklaringen over haar reisweg en -documenten ongeloofwaardig zijn.

Zo verklaarde verzoekster op het Commissariaat-generaal dat zij haar internationaal paspoort kort vóór haar vertrek aan haar broer heeft gegeven, dat zij het sindsdien niet meer heeft gezien of teruggekregen en dat zij geen enkel idee heeft wie haar paspoort nu in bezit heeft.

Verzoekster wist niet wat er met haar paspoort zou gebeurd zijn nadat zij het had afgegeven aan haar broer noch of er een visum voor haar geregeld zou zijn. Zij verklaarde van haar land naar België met de bus gereisd te hebben en vermoedde dat haar paspoort onderweg bijgehouden werd door de buschauffeur. Zij verklaarde dat bij de grenspost tussen Oekraïne en Polen de paspoorten in de bus werden nagezien door een controleur en verklaarde dat zij geen persoonlijke identiteitscontrole aan deze grensovergang onderging (zie het verhoorverslag, p. 5-7).

Uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat personen die aan boord van een wagen of per bus reizen, aan de Poolse grens wél persoonlijk gecontroleerd worden.

Ook kan van verzoekster verwacht worden dat zij zou weten wat er met haar reispaspoort precies gebeurd is, welk visum daarin zou zijn geplaatst en of dat onderweg effectief gebruikt is geweest.

Bovendien blijken verzoeksters verklaringen op het Commissariaat-generaal dienaangaande tegenstrijdig met haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Daar verklaarde verzoekster immers dat zij wel degelijk met haar eigen internationaal paspoort en visum reisde en dat zij haar paspoort zelf heeft afgegeven aan de chauffeur ("verklaring" van 8 februari 2013, p. 7 nr. 35).

Bovenstaande elementen doen het vermoeden rijzen dat verzoekster informatie over haar internationaal paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld het door haar verkregen visum voor haar reis naar België, het moment en de wijze waarop zij uit haar land vertrokken bent, verborgen te houden.

Ook deze bevindingen keren zich tegen verzoeksters geloofwaardigheid.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de "*Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië: Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*" van 16 juli 2012, stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard

van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, quon non in casu.

De beweringen in het verzoekschrift van 5 juni 2013 dat er in verzoeksters land van herkomst "*bestaat er nog steeds een binnenland gewapend conflict tussen Tsjetsjeense ordediensten en milities*" (sic), dat er nog verscheidene mensenrechtenschendingen voorkomen en dat we "*niet kunnen zeggen dat er niet een burgeroorlog bestaat in de Republiek van Tsjetsjenië en dan is er geen risico dat de verzoekster slachtoffer van ernstige schade zal zijn*" (sic), tonen niet aan dat de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoekster dienaangaande verwijst naar een tekst die dateert van december 2007.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE